

II SA/Wa 236/15 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2015-09-25	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2015-02-17	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Anna Mierzejewska Janusz Waławski Stanisław Marek Pietras /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6146 Sprawy uczniów	
Hasła tematyczne	Oświata	
Sygn. powiązane	I OSK 85/16 - Wyrok NSA z 2016-12-13	
Skarżony organ	Kurator Oświaty	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2004 nr 265 poz 2572 art. 16 ust. 3 i 4, art. 15 ust. 2, art. 19 ust. 1, art. 20 <i>Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty - tekst jedn.</i> Dz.U. 2012 poz 270 art. 151, art. 132 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity.</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA – Stanisław Marek Pietras (spraw.)
Sędzia WSA – Anna Mierzejewska Sędzia WSA – Janusz Waławski Protokolant – starszy sekretarz sądowy Maria Zawada po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2015 r. sprawy ze skargi małoletniej O.P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego ojca N. P. na decyzję [...] Kuratora Oświaty z dnia [...] grudnia 2014 r. nr [...] w przedmiocie odroczenia obowiązku szkolnego - oddala skargę -

UZASADNIENIE

Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...] decyzją z dnia [...] lipca 2014 r. nr [...], odroczył spełnianie obowiązku szkolnego przez O. P. ur. [...] maja 2008 r., córkę A. P. i N. P., w roku szkolnym 2014/2015.

Po rozpatrzeniu odwołania N. P. od powyższej decyzji, [...] Kurator Oświaty decyzją z dnia [...] września 2014 r. nr [...], uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu wskazał, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ pierwszej instancji powinien uwzględnić zarówno opinię Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej nr [...] w [...], jak i opinię Niepublicznej Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej w [...], a także wziąć pod uwagę rozbieżność stanowisk obojga rodziców co do

odroczenia obowiązku szkolnego ich córki. Dyrektor Szkoły powinien również dokonać szczegółowej analizy okoliczności, które uzasadniałyby odroczenie spełnienia obowiązku szkolnego przez O. P., zapewnić stronom czynny udział w postępowaniu, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W tej sytuacji Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...] decyzją z dnia [...] listopada 2014 r. nr [...], działając na podstawie art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 265, poz. 2575 ze zm.) w zw. z art. 104 § 1 i art. 108 § 1 k.p.a., odroczył spełnianie obowiązku szkolnego przez O. P. ur. [...] maja 2008 r., córkę A. P. i N. P., w roku szkolnym 2014/2015 i nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu – powołując się na opisany powyżej stan faktyczny – podał, że w przedmiotowej sprawie wydane zostały dwie opinie, w których oceniono gotowość szkolną O. P. Opinia Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej Nr [...] w [...] z dnia [...] marca 2014 r. wydana na wniosek matki, wskazuje na zasadność odroczenia spełniania przez dziecko obowiązku szkolnego w roku szkolnym 2014/2015, natomiast opinia Niepublicznej Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej w [...] z dnia [...] marca 2014 r. wydana na wniosek ojca stwierdza, iż dziecko osiągnęło gotowość do podjęcia nauki w szkole. Jednakże bardziej miarodajna jest pierwsza z wymienionych opinii, bowiem została sporządzona na podstawie długiej obserwacji dziecka dokonywanej w warunkach przedszkolnych, jest bardziej wszechstronna, gdyż zawiera zarówno diagnozę psychologiczną, jak i pedagogiczną dziecka oraz uwzględnia również sytuację rodzinną dziecka. Wobec powyższego organ I instancji dał prymat powyższej opinii przy wydawaniu decyzji w sprawie realizacji obowiązku szkolnego. Tym bardziej, że druga z opinii została sporządzona na podstawie jednorazowego badania i nie zawiera czynników związanych ze sferą psychologiczną dziecka. Ponadto organ pierwszej instancji wziął pod uwagę konflikt rodziców, co do daty rozpoczęcia przez ich córkę realizacji obowiązku szkolnego, uwzględniając w ten sposób sytuację rodzinną małoletniej. Niezależnie od powyższego rozpatrując ponownie sprawę wzięto również pod uwagę zalecenia zawarte w decyzji [...] Kuratora Oświaty z dnia [...] września 2014 r., tj. zapewniono obu stronom czynny udział w postępowaniu, wzięto pod uwagę rozbieżne stanowiska rodziców co do sposobu realizacji obowiązku szkolnego ich córki, umożliwiono im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Stwierdzono ponadto, że nie ma uzasadnienia dla argumentu ojca małoletniej, iż brak zgodnego wniosku obojga rodziców stanowi przeszkodę do odroczenia spełnienia obowiązku szkolnego przez ich córkę. Z kolei nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, uzasadniono to ochroną emocjonalnego zdrowia dziecka, jak również ważnym interesem strony, która wnioskuje o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności, w postaci zapewnienia stabilizacji sytuacji małoletniej O. P. do czasu, gdy decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Skarżący N. P. w odwołaniu z dnia [...] listopada 2014 r. do [...] Kuratora Oświaty wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, zarzucając jej:

1. świadome naruszenie art. 16 ust. 3 ustawy o systemie oświaty poprzez rozpatrzenie wniosku jednego rodzica, gdy tymczasem ustawa umożliwia rozpatrzenie wniosku obydwójga rodziców, a nie jednego rodzica,
2. błędne założenie, że brak zgodnego wniosku obojga rodziców nie stanowi przeszkody do odroczenia spełniania obowiązku szkolnego dziecka,
3. naruszenie art. 108 § 1 k.p.a. i błędne zastosowanie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. akt II OSK 1134/09, poprzez niezasadne nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności,
4. kierowanie się chęcią ukrycia i zatarcia błędów Szkoły Podstawowej nr [...], która nie wywiązywała się z ciężącego na niej obowiązku wynikającego z art. 19 i art. 20 w zw. z art. 18 ustawy o systemie oświaty, nie dopilnowała spełniania obowiązku szkolnego przez O. P. zgodnie z art. 16 ust. 5 ustawy o systemie oświaty oraz zbagatelizowała art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw,
5. naruszenie art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
6. naruszenie art. 5 Konwencji o Prawach Dziecka,
7. naruszenie art. 18 pkt 1 Konwencji o Prawach Dziecka,
8. naruszenie art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
9. naruszenie art. 17 pkt 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych,
10. błędną interpretację postanowienia Sądu z dnia [...] września 2014 r.,
11. bezpodstawną ocenę opinii poradni pedagogiczno – psychologicznych i nieuzasadnioną polemikę,

12. nieuprawnione analizowanie i branie pod uwagę okoliczności rodzinnych rodziców małoletniej,

13. zlekceważenie i niewłaściwe zinterpretowanie zaleceń zawartych w decyzji [...] Kuratora Oświaty z dnia [...] września 2014 r.

[...] Kurator Oświaty decyzją z dnia [...] grudnia 2014 r. nr [...], mając za podstawę art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 pkt 5 lit. b ustawy o systemie oświaty, utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. W uzasadnieniu – powołując się na opisany powyżej stan faktyczny – podał, że zarzut odwołującego, iż wydanie decyzji o odroczeniu spełniania obowiązku szkolnego nastąpiło przy świadomym naruszeniu art. 16 ust. 3 ustawy o systemie oświaty nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 98 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, rodzice są przedstawicielami ustawowymi dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską. Jeżeli dziecko pozostaje pod władzą rodzicielską obojga rodziców, każde z nich może działać samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka. Jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania (art. 97 § 1 cyt. Kodeksu). Regulacje powyższe nie obligują dyrektora przy przyjmowaniu i rozpatrywaniu wniosków do uzyskiwania zgody obojga rodziców, ponieważ rodzice rozstrzygają wspólnie o sprawach istotnych dziecka, a w braku porozumienia między nimi rozstrzyga sąd opiekuńczy (art. 97 § 2 cyt. Kodeksu). Z zebranej w sprawie dokumentacji wynika, iż sprawy o rozstrzygnięcia w istotnych sprawach dziecka z wniosków złożonych przez rodziców O. P. były i są nadal przedmiotem postępowania sądowego. Ponadto nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności powoduje zabezpieczenie sytuacji dziecka, tj. umożliwia kontynuację edukacji w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w [...], w którym dziewczynka realizuje roczne przygotowanie przedszkolne od [...] września 2014 r. W dalszej części wskazano, że zarzut, iż organ I instancji skoncentrował się na ocenie opinii poradni psychologiczno – pedagogicznych oraz wziął pod uwagę okoliczności rodzinne małoletniej nie mając do tego uprawnień, jest bezzasadny. Organ I instancji w toku postępowania podejmuje wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 k.p.a.) oraz wyjaśnia stronom zasadność przesłanek, którymi kieruje się przy załatwieniu sprawy (art. 11 k.p.a.). Wobec powyższego, wskazanie przez organ I instancji na istnienie w przedmiotowej sprawie dwóch opinii, wydanych w tym samym okresie ([...] marca 2014 r. i [...] marca 2014 r.), ale rozbieżnych co do oceny gotowości szkolnej dziecka oraz dokonanie ich porównania, w efekcie czego przyznano prymat jednej z dwóch wydanych opinii jest działaniem celowym, co szczegółowo potwierdzają argumenty zawarte w uzasadnieniu decyzji w sprawie obowiązku szkolnego. Dokonując analizy obu opinii poradni psychologiczno – pedagogicznych oraz odwołując się do sytuacji rodzinnej dziecka, ze wskazaniem na dowody w postaci pism obojga rodziców i treści postanowień sądowych, organ pierwszej instancji działał zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a., tj. twierdzeniem, iż uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał

za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Ponadto uwzględniając obie opinie, analizując informacje o dziecku zawarte w ww. opiniach i biorąc pod uwagę rozbieżność stanowisk obojga rodziców co do odroczenia obowiązku szkolnego ich córki, co jest istotnym elementem sytuacji rodzinnej dziecka, organ pierwszej instancji wykonał zalecenia zawarte w decyzji [...] Kuratora Oświaty z dnia [...] września 2014 r., który przekazał sprawę odroczenia spełniania obowiązku szkolnego przez O. P. do ponownego rozpatrzenia. Ponadto organ pierwszej instancji, mając na uwadze szczególnie charakter wydawanej decyzji oraz jej okoliczności, zrealizował zalecenia zawarte w decyzji [...] Kuratora Oświaty z dnia [...] września 2014 r., informując strony o wydłużonym terminie załatwienia sprawy (pismo z dnia [...] października 2014 r. nr [...]), zapewniając stronom czynny udział w postępowaniu, a także dając możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Potwierdzając powyższe, organ pierwszej instancji w uzupełnieniu do przekazanego odwołania skarżącego załączył pisma kierowane do rodziców na temat toczącego się postępowania administracyjnego, w którym zostanie rozstrzygnięta kwestia ewentualnego odroczenia spełniania obowiązku szkolnego przez ich córkę (pismo z dnia [...] października 2014 r. nr [...]), zawiadomienie stron o zebranych dokumentach i materiałach i możliwości zapoznania się z nimi (pismo z dnia [...] października 2014 r. nr [...]). W dalszej części wskazano, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji potwierdza, iż została ona wydana zgodnie z obowiązującymi zasadami ogólnymi Kodeksu postępowania administracyjnego, co świadczy również o starannym przeprowadzeniu procesu podejmowania decyzji. Zarzut odwołującego się, iż organ I instancji błędnie interpretuje postanowienie Sądu Rejonowego [...] Wydział [...] z dnia [...] września 2014 r., sygn. akt [...] jako podstawy do odroczenia spełniania obowiązku szkolnego przez małoletnią, nie znajduje potwierdzenia. W zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji powołuje się na uzasadnienie do ww. postanowienia, wskazujące na niepokojące zachowania dziecka, które zostały zgłoszone przez matkę oraz cytuje postanowienie sądu, który wyraził zgodę na podjęcie przez małoletnią O. P. dalszej edukacji od września 2014 r. w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w [...], z pominięciem zgody ojca dziecka. Powyższe postanowienie sądu potwierdza fakt, iż pomiędzy stronami postępowania istnieje konflikt związany z formą edukacji w roku szkolnym 2014/2015 i może to mieć znaczący wpływ na stan emocjonalny dziecka. Ponadto w uzasadnieniu do decyzji z dnia [...] września 2014 r. [...] Kurator Oświaty wskazał organowi pierwszej instancji na powyższe postanowienie, jako te, które wpłynęło podczas postępowania odwoławczego i które powinno zostać zbadane przez organ wydający ponowną decyzję. Od postanowienia z dnia [...] września 2014 r. N. P. odwołał się, jednakże postanowieniem z dnia [...] września 2014 r. Sąd Rejonowy [...] Wydział [...] stwierdził wykonalność postanowienia z dnia [...] września 2014 r. Dalej wskazano, że należy rozważyć, mając na uwadze najlepiej pojęty interes dziecka, iż przepisy ustawy o systemie oświaty przewidują, iż małoletnia urodzona [...] maja 2008 r., po przeprowadzeniu procedury odraczającej spełnianie obowiązku szkolnego,

może realizować roczne przygotowanie przedszkolne, które gwarantuje możliwość stabilnego rozwoju w znanej grupie rówieśniczej i zapewnia prawidłowe funkcjonowanie. Działając zgodnie z generalną normą wynikającą z art. 3 ust. 1 Konwencji o Prawach Dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 ze zm.), należy uznać, iż sprawą nadrzędną jest zabezpieczenie interesów dziecka, zapewnienie mu spokoju i stabilizacji, biorąc pod uwagę prawa i obowiązki jego rodziców, a zaskarżona decyzja nie stoi w sprzeczności z powyższymi zasadami.

W skardze z dnia 16 stycznia 2015 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, skarżący N. P. wniósł o uchylenie lub o unieważnienie zaskarżonej i poprzedzającej ją decyzji, zarzucając:

1. a) naruszenie art. 16 ust. 3 ustawy o systemie oświaty, poprzez odroczenie obowiązku szkolnego na wniosek jednego rodzica, gdy tymczasem niezbędną jest zgoda obojga rodziców,
- b) naruszenie art. 19 ust. 1 i art. 20 ustawy o systemie oświaty z dnia 7 września 1991 r.,
2. naruszenie art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw,
3. błędną interpretację postanowienia Sądu z dnia [...] września 2014 r.,
4. naruszenie art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
5. naruszenie art. 5 Konwencji o Prawach Dziecka,
6. naruszenie art. 18 pkt 1 Konwencji o Prawach Dziecka,
7. naruszenie art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
8. naruszenie art. 17 pkt 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych.

W uzasadnieniu – powołując się na opisany już powyżej stan faktyczny – podał, że zgodnie z art. 16 ust. 3 ustawy o systemie oświaty, Dyrektor publicznej szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka, odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego, na wniosek

rodziców, a złożony do Dyrekcji Szkoły Podstawowej nr [...] w [...] wniosek o odroczenie dziecka z obowiązku szkolnego był wnioskiem tylko jednego rodzica, z wyraźnym sprzeciwem drugiego rodzica, co jest jawnym dyskryminowaniem przeciwnego zdania drugiego rodzica. Z kolei zgodnie z art. 97 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w przypadku braku porozumienia rodziców co do istotnych spraw dziecka (do takich należy m.in. wybór szkoły oraz odroczenie obowiązku szkolnego) rozstrzyga sąd opiekuńczy. Natomiast uzasadnienie decyzji z dnia [...] listopada 2014 r. wskazuje jakoby postanowienie sądu z dnia [...] września 2014 r. umożliwiło odroczenie dziecka bez zgody jednego rodzica, gdy tymczasem wyraża ono jedynie zgodę na podjęcie edukacji w przedszkolu, w którym nie nakazuje edukacji, a jedynie daje możliwość na wypadek np. odroczenia obowiązku szkolnego. Zatem powyższe postanowienie nie odracza obowiązku szkolnego, a nawet po dzień dzisiejszy jest nieprawomocne. Stwierdzenie wykonalności ww. postanowienia w dniu [...] września 2014 r. nic nie zmienia, gdyż postanowienia sądu opiekuńczego na podstawie art. 578 § 1 k.p.c. są wykonalne z chwilą ich wydania. Wciąż jednak ww. postanowienie daje jedynie możliwość edukacji w przedszkolu i nie odracza obowiązku szkolnego, który małeletnia posiadała na podstawie art. 15 § 2 ustawy o systemie oświaty i art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Natomiast Sąd odmówił wykładni postanowienia i nie odpowiedział czy ww. postanowienie odracza obowiązek szkolny, czy nie odracza, jednocześnie wskazując, że pytający sam wskazał, że sąd nie może odroczyć obowiązku szkolnego. Jednakże [...] czerwca 2014 r. w uzasadnieniu postanowienia w sprawie wyboru szkoły sportowej podstawowej dla małeletniej O. P. (sygnatura akt [...]) Sąd Okręgowy w [...] zauważył, że "Sąd nie może orzec, iż małeletnia córka stron ma realizować obowiązek szkolny w zakresie szkoły podstawowej, albowiem decyzję taką podejmują odpowiednie organy oświatowe, a nie Sąd". Nie można zatem uznać, że postanowienie sądu z dnia [...] września 2014 r. odraczało obowiązek szkolny. Szkole oraz [...] Kuratorowi Oświaty została również dostarczona opinia prawna z dnia [...] listopada 2014 r., wskazująca, że postanowienie Sądu z dnia [...] września 2014 r. nie odracza obowiązku szkolnego. Ponadto także w dniu [...] lipca 2014 r. Szkoła wydała decyzję o odroczeniu O. P. z obowiązku szkolnego, od której zostało złożone skutecznie odwołanie w dniu [...] sierpnia 2014 r. do [...] Kuratora Oświaty. Złożenie odwołania powodowało wstrzymanie decyzji o odroczeniu na podstawie art. 130 § 2 k.p.a., co powodowało dalsze występowanie obowiązku szkolnego O. P. na podstawie art. 15 ustawy o systemie oświaty, która powinna uczęszczać do szkoły podstawowej od 1 września 2014 r. W związku z ww. obowiązkiem szkolnym na podstawie art. 19 i 20 w zw. z art. 18 ustawy o systemie oświaty, Szkoła Podstawowa nr [...] powinna zwrócić się do rodzica, u którego małeletnia mieszka, o dostarczenie zaświadczenia ze szkoły podstawowej, do której małeletnia uczęszcza, a gdy nie dostarczono właściwego zaświadczenia, to dyrekcja szkoły podstawowej powinna wezwać dziewczynkę do uczęszczania do szkoły, gdy ta opuści co najmniej 50% nieusprawiedliwionych dni nauki w miesiącu.

Tymczasem szkoła otrzymała zaświadczenie, że małaletnia uczęszcza do przedszkola, zamiast do szkoły, co jest sprzeczne z art. 15 ust. 2 i art. 16 ust. 5 ustawy o systemie oświaty oraz art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W związku z powyższym oraz w związku z tym, że [...] września 2014 r. minęło 50% dni nieusprawiedliwionej nieobecności w szkole O. P., to Szkoła Podstawowa nr [...] powinna podjąć działania, o których mowa w art. 20 w zw. z art. 18 i 19 ustawy o systemie oświaty, których to działań Szkoła nie podjęła, pomimo wielu pism od skarżącego, które informowały ww. szkołę o ciążyącym na niej obowiązku. Szkoła Podstawowa nr [...] podjęła za to, na podstawie art. 35 § 3 k.p.a., działania rozpoczynające "procedurę odraczania obowiązku szkolnego" dziecka, tłumacząc się skomplikowaniem sprawy. Nawet prowadzenie administracyjnego postępowania wyjaśniającego nie zwalniało dziecka do uczęszczania do szkoły od 1 września 2014 r., aż do wydania w dniu [...] listopada 2014 r. drugiej decyzji odraczającej obowiązek szkolny. Zatem szkoła zlekceważyła ciążyący na niej obowiązek wezwania dziecka do szkoły, wynikający z art. 19 i 20 ustawy o systemie oświaty, pomimo że o ww. obowiązku wielokrotnie pisemnie przypominał szkole, która poprzez odroczenie obowiązku szkolnego jego córki, bez jego zgody, naruszyła także art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem w myśl tego przepisu wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne i nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Ponadto art. 5 Konwencji o Prawach Dziecka wskazuje, że Państwa – Strony (m.in. Polska) będą szanowały odpowiedzialność, prawo i obowiązek rodziców do zapewniania dziecku możliwości w sposób odpowiadający jego rozwojowi, zaś organ nie uszanował prawa jednego z rodziców małaletniej, odpowiedzialnego za rozwój dziecka. Niezależnie od powyższego naruszono art. 18 pkt 1 Konwencji o Prawach Dziecka, który określa konieczność podjęcia wszelkich możliwych starań dla pełnego uznania zasady, że oboje rodzice ponoszą wspólną odpowiedzialność za wychowanie i rozwój dziecka, a art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka zabrania ingerować samowolnie w czyjekolwiek życie prywatne, rodzinne i domowe, zaś organ swoją decyzją przekroczył swoje uprawnienia. Z kolei art. 17 pkt 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych wskazuje, że nikt nie może być narażony na samowolną lub bezprawną ingerencję w jego życie prywatne i rodzinne, gdy tymczasem szkoła bezprawnie i samowolnie ingeruje w życie prywatne i rodzinne jego córki. Najwyraźniej szkoła sugerowała się przed podjęciem decyzji o odroczeniu obowiązku szkolnego sytuacją prywatną i rodzinną jego córki, do czego nie ma prawa i nie to powinna wziąć pod uwagę. Przed podjęciem decyzji szkoła powinna wziąć pod uwagę jedynie wniosek (podpisany przez obydwój rodziców) oraz fakt wydania odpowiedniej opinii poradni pedagogiczno – psychologicznej. Szkoła nie jest organem, który ma uprawnienia i powinien się koncentrować na swobodnym wyciąganiu wniosków dotyczących spraw prywatnych i rodzinnych. Uzasadnienie decyzji wskazuje, że szkoła brała pod uwagę sytuację prywatną i

rodzinną małoletniej. Fakt przedstawiania szkole sytuacji prywatnej i rodzinnej przez rodziców małoletniej nie upoważnia szkoły do brania pod uwagę ww. sytuacji prywatnej i rodzinnej małoletniej, tym bardziej do własnej subiektywnej interpretacji ww. sytuacji, gdyż szkołę nie upoważnia do tego żaden przepis prawa. Ponadto [...] Kurator Oświaty próbował przekonać, że jego córka jest odroczone z obowiązku szkolnego zanim jeszcze została wydana decyzja o odroczeniu z dnia [...] listopada 2014 r. W piśmie z dnia [...] listopada 2014 r. widnieje informacja, że małoletnia uczęszcza do przedszkola w wyniku odroczenia obowiązku szkolnego, gdy tymczasem nie była to prawda, gdyż decyzja szkoły o odroczeniu została wydana dopiero [...] listopada 2014 r. Organ powoływał się także na inną niż faktyczna treść przepisów prawnych, a mianowicie w piśmie Kuratorium z dnia [...] listopada 2014 r. wskazuje się, że "zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, w roku szkolnym 2014/2015 dziecko urodzone w okresie od 1 stycznia 2008 do 30 czerwca 2008, które w tym roku nie rozpocznie spełniania obowiązku szkolnego, kontynuuje przygotowanie przedszkolne w przedszkolu ...". Tymczasem nie jest to prawdą, gdyż ustawa mówi o dzieciach urodzonych nie w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r., tylko o dzieciach urodzonych w okresie od 1 lipca 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. Ten sam artykuł ustawy mówi, że w roku szkolnym 2014/2015 spełnianie obowiązku szkolnego rozpoczynają dzieci urodzone w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 czerwca 2008 r., czyli córka skarżącego ur. [...] maja 2008 r.

W odpowiedzi na skargę [...] Kurator Oświaty wniósł o jej oddalenie, a wskazując na dotychczasowe ustalenia faktyczne i prawne dodał, że w piśmie z dnia [...] listopada 2014 r. nastąpiła oczywista omyłka pisarska, o czym skarżący wspomina na końcu skargi.

W piśmie procesowym z dnia 31 sierpnia 2015 r. A. P. – przedstawicielka ustawowa małoletniej O. P. stwierdziła, że skarga jest bezzasadna i wskazała na rodzaj konfliktu pomiędzy rodzicami dziecka, podając również, że od 1 września br. córka rozpoczyna naukę w szkole podstawowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości m.in. poprzez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem.

Skarga analizowana pod tym kątem podlega oddaleniu, bowiem zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z prawem. Stosownie do treści art. 98 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 788 ze zm.), rodzice są przedstawicielami ustawowymi dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską. Jeżeli dziecko pozostaje pod władzą rodzicielską obojga rodziców, każde z nich może działać samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka, a według art. 97 § 1 tejże ustawy, jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania. Z kolei według art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2573 ze zm.), obowiązek szkolny dziecka rozpoczyna się z początkiem roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 6 lat, oraz trwa do ukończenia gimnazjum, nie dłużej jednak niż do ukończenia 18 roku życia. Natomiast artykułem 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1265), wprowadzono zmianę poprzez dodanie art. 13d do ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 z późn. zm.) i w myśl ust. 1 pkt 2 dodanego art. 13d, w roku szkolnym 2014/2015 spełnienie obowiązku szkolnego rozpoczynają dzieci urodzone w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 czerwca 2008 r.

W rozpoznawanej sprawie O. P., córka A. i N. P., urodziła się [...] maja 2008 r., a zatem w roku szkolnym 2014/2015, podlegała ona obowiązkowi szkolnemu.

W dalszej części wskazać należy, że w myśl art. 16 ust. 3 ustawy o systemie oświaty, dyrektor publicznej szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka, a w przypadku gdy dziecko zostało przyjęte do szkoły podstawowej innej niż publiczna szkoła podstawowa, w obwodzie której mieszka, dyrektor szkoły podstawowej, do której zostało przyjęte dziecko, na wniosek rodziców, odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego. Wniosek ten składa się w roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 6 lat. Odroczenie dotyczy roku szkolnego, w którym dziecko ma rozpocząć lub już rozpoczęło spełnianie obowiązku szkolnego (ust. 4).

W sprawie niniejszej wniosek w sprawie odroczenia obowiązku szkolnego przez małoletnią O. P. został złożony w dniu [...] czerwca 2014 r. do Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...], przez matkę dziecka – A. P. i powołano się w nim na opinię Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej nr [...], w której wskazano o odroczeniu rozpoczęcia spełniania przez dziecko obowiązku szkolnego. Zatem zostały spełnione przesłanki z art. 16 ust. 3 i 4 ustawy o systemie oświaty co do terminu złożenia wniosku i co do złożenia go uprawnionemu podmiotowi oraz z art. 98 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, bowiem matka jako przedstawiciel ustawowy pozostającej pod jej i ojca N. P. władzą

rodzicielską małoletniej O. P., mogła działać samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka. Tym bardziej, że w myśl cytowanego już wyżej art. 97 § 1 tegoż Kodeksu, była do tego zobowiązana i uprawniona.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że według brzmienia art. 97 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, o istotnych sprawach dziecka rodzice rozstrzygają wspólnie; w braku porozumienia między nimi rozstrzyga sąd opiekuńczy.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie związek małżeński N. P. i A. P. został rozwiązany przez rozwód orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego [...] w [...] z dnia [...] grudnia 2010 r. o sygn. akt [...], zaś władzę rodzicielską nad małoletnią O. P. powierzono obydwójgu rodzicom, ustalając miejsce pobytu zamieszkania dziecka w każdorazowym miejscu zamieszkania matki. Dodać również należy, że ojciec małoletniej N. P. nie podpisał deklaracji kontynuowania wychowania przedszkolnego córki w roku szkolnym 2014/2015 i postanowieniem Sądu Rejonowego [...] z dnia [...] marca 2014 r., sygn. akt [...], został oddalony wniosek wymienionego z udziałem A. P. o zezwolenie na wybór Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...] dla małoletniej córki O. P. bez zgody uczestniczki postępowania A. P., a Sąd Okręgowy w [...] Wydział [...] postanowieniem z dnia [...] czerwca 2014 r., sygn. akt [...], oddalił apelację ojca dziecka. Z kolei Sąd Rejonowy [...] Wydział [...] postanowieniem z dnia [...] września 2014 r., sygn. akt [...], wyraził zgodę na podjęcie przez małoletnią O. P. dalszej edukacji od września 2014 r. w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w [...] przy ul. [...] z pominięciem zgody ojca małoletniej, zaś Sąd Okręgowy w [...] Wydział [...] postanowieniem z dnia [...] kwietnia 2015 r., oddalił zażalenie N. P. na wskazane już wyżej postanowienie z dnia [...] września 2014 r., sygn. akt [...]. Należy w tym miejscu dodać, że na podstawie art. 578 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, postanowienia sądu opiekuńczego są skuteczne i wykonalne z chwilą ich ogłoszenia, a gdy ogłoszenia nie było, z chwilą ich wydania. Dodać w tym miejscu należy, że w doktrynie został wyrażony pogląd, iż do wykonalności nie jest wymagane uprawnienie się postanowienia (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, Joanna Bodio).

Zatem skoro, co już wyżej wykazano, Sąd Rejonowy [...] Wydział [...] postanowieniem z dnia [...] września 2014 r., sygn. akt [...], wyraził zgodę na podjęcie przez małoletnią O. P. dalszej edukacji od września 2014 r. w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w [...] przy ul. [...] z pominięciem zgody ojca małoletniej, to po pierwsze wniosek matki A. P. z dnia [...] czerwca 2014 r. do Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...] o odroczenie obowiązku szkolnego przez małoletnią O. P., był w pełni legitymizowany, po drugie zaś – a w zasadzie przede wszystkim – wobec takiego rozstrzygnięcia Sądu, Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] im. [...] w [...] w konsekwencji był związany do podjęcia zaskarżonej decyzji z dnia [...] listopada 2014 r. nr [...] o odroczeniu spełnienia obowiązku szkolnego przez O. P. w roku szkolnym 2014/2015,

bowiem taki wniosek należy wywieść, na zasadzie a contrario, z treści rozstrzygnięcia zawartego w powyższym postanowieniu. W tym miejscu stwierdzić również należy, że powyższa decyzja została w sposób właściwy uzasadniona, przede wszystkim poprzez przekonywujące opisanie dlaczego uwzględniono stanowisko zawarte w opinii Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej Nr [...] w [...] z dnia [...] marca 2014 r. wydanej na wniosek matki, a wskazującej na zasadność odroczenia spełniania przez dziecko obowiązku szkolnego w roku szkolnym 2014/2015. Rację bowiem należy przyznać organowi, że opinia Niepublicznej Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej w [...] z dnia [...] marca 2014 r. wydana na wniosek ojca i stwierdzająca, iż dziecko osiągnęło gotowość do podjęcia nauki w szkole, jest mniej miarodajna, ponieważ pierwsza z podanych opinii została sporządzona – w przeciwieństwie do drugiej – na podstawie długiej obserwacji dziecka dokonywanej w warunkach przedszkolnych i w konsekwencji jest bardziej wszechstronna, bowiem zawiera zarówno diagnozę psychologiczną, jak i pedagogiczną dziecka oraz uwzględnia jego sytuację rodzinną.

Wobec powyższego Sąd nie podziela zarzutu skarżącego, że naruszono art. 16 ust. 3, art. 19 ust. 1 i art. 20 ustawy o systemie oświaty oraz art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, jak również zasadę równości wobec prawa, o której mowa w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W dalszym ciągu stwierdzić należy, że zgodnie z art. 5 Konwencji o Prawach Dziecka, Państwa-Strony będą szanowały odpowiedzialność, prawo i obowiązek rodziców lub, w odpowiednich przypadkach, członków dalszej rodziny lub środowiska, zgodnie z miejscowymi obyczajami, opiekunów prawnych lub innych osób prawnie odpowiedzialnych za dziecko, do zapewnienia mu, w sposób odpowiadający rozwojowi jego zdolności, możliwości ukierunkowania go i udzielenia mu rad przy korzystaniu przez nie z praw przyznanych mu w niniejszej konwencji, zaś w myśl art. 18 ust. 1, Państwa-Strony podejmą wszelkie możliwe starania dla pełnego uznania zasady, że oboje rodzice ponoszą wspólną odpowiedzialność za wychowanie i rozwój dziecka. Rodzice lub w określonych przypadkach opiekunowie prawni ponoszą główną odpowiedzialność za wychowanie i rozwój dziecka. Jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka ma być przedmiotem ich największej troski. Natomiast według art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, nikt nie może być poddany arbitralnemu ingerowaniu w jego życie prywatne, rodzinne, domowe lub korespondencję ani też atakom na jego honor i dobre imię. Każdy człowiek ma prawo do ochrony prawnej przeciwko takim ingerencjom i atakom, a według art. 17 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich, nikt nie może być narażony na samowolną lub bezprawną ingerencję w jego życie prywatne, rodzinne, dom czy korespondencję, ani też na bezprawne zamachy na jego cześć i dobre imię.

Analizując i porównując powyższe uregulowania z poczynionymi już wyżej ustaleniami prawnymi sprawy, Sąd nie podziela zarzutu skarżącego, że organ swoim działaniem naruszył powyższe zasady. Dodać również należy skarżącemu, że sporządzona na jego użytek opinia prawna, nie jest wiążąca dla organu, zaś błędne powołanie się przez organ na zapisy art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, miało miejsce w jednym z pism [...] Kuratora Oświaty z postępowania administracyjnego, nie zaś w zaskarżonej decyzji.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 151 w zw. z art. 132 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), należało orzec jak w sentencji wyroku.